

LIBRIS

We know
books

Lidia Zadeh Petrescu

SANATORIUL DE VAR

Neopoeme

Grafica și pictura – Lidia Zadeh Petrescu

E I K O N

București, 2026

CUPRINS

Capitolul I – PLACEBO	9
AZILUL TIMPULUI PIERDUT	11
TERAPIE POSTLIRICĂ	12
SANATORIUL de CUVINTE	13
PLACEBO	14
ANTIDEPRESIV	15
CONVALESCENȚĂ DECLARATĂ	16
SUFLETE NELOCUITE	17
SKIZOFRENIA – poezie ficțiune –	18
ANONIMI	19
TREPTE de LUMINĂ	20
FĂRĂ ANTIDOT	21
NOPTI de VEGHE	22
FRICI și CARANTINE	23
SUB PIELEĂ MINȚII	24
EXIL CLINIC	25
ANATOMIE de NOAPTE	26
TULBURĂRI NEURONALE	27
STĂRI CUANTICE	28
TERAPIE INTENSIVĂ	29
STĂRI PATOGENE.....	30
MUTAȚII DE SINE	33
SANATORIUL fără CER	34
NECROPSIE LUNARĂ	35

NEANTUL DESĂVÂRSIT	36
DINCOLO de CER	37
SUFLETE PRĂBUȘITE	38
VICIUL fără TRATAMENT	39
CHIRIAȘII CLIPEI	40
ZĂVORUL NOPTII	41
STARE POLIVALENTĂ	42
LUMINI și UMBRE	43
METAMORFOZE în CHEIA SOL	44
HERETICA	47
MEMBRANA	48
MONOLOGUL SINGURĂȚĂȚII	49
SPLENDOARE GOTHICĂ / muzeu de ceară /	50
STARE PRECARĂ	51
STARE CINICĂ	53
PREZENȚE, ZDRENȚE și CADENȚE	54
TRĂIRI ALBASTRE	57
LABIRINTUL UMBRELOR	58
SECUNDE MIOAPE	59
NUMELE TĂU	60
SPECTACOLUL DIN UMBRĂ	61
TEATRUL de IMAGINI	62
TEMPLU cu CHIRIE	63
MÂNA MOARTĂ	64
SANATORIUL VISELOR FALITE	65
AMANTA NIMĂNUI	66
CÂND VEI PLECA	67
ÎN OGLINDĂ	68
ALTAR de OASE	69
VINIL de SEARĂ	70
ALEGEREA	71
VREMURI	72
ZARURI NEGRE	73
CATACOMBE DIGITALE	74
RUGĂ într-un TIMP STRICAT	75

INJEȚII cu LUMINĂ	76
OGLINZI CRĂPATE	79
STARE POTRIVITĂ	80
RECIDIVĂ	81
RISC	82
RUGUL NOȚII	83
PIROMANIE	84
PRINTRE OASE	85
IDENTITATE ASUMATĂ	86
OSPĂȚUL – pamflet -	87
OCHIUL RĂTĂCIT	88
SCHIMB DE STĂRI	89
DEPRINDERI ȘI VECHITURI	90
TRUDA	91
IMACULAT	92
OSPĂȚUL	93
ANIVERSARE fără MINE	95
STARE POTRIVITĂ	96
POST-MORTEM SENTIMENTAL	97
MORALĂ	98
UITAREA	99
CAPITOLUL II – (CONTORSIONĂRI) FĂRĂ ANTIDOT	103
IDEOLOGIE POETICĂ	105
POEZIE de COȘMAR	106
VERSURI sub SECHESTRU	107
ARTĂ CEREBRALĂ	108
CONTESTATĂ	109
ANOTIMPUL POEZIEI	111
STEA MINȚII	112
CONFESIUNE DEZOLANTĂ	113
AMĂGIRE și NEMĂRGINIRE	114
BALADĂ CU UN DRAC	115
CENUȘA din CUVÂNT	117
ADN MODIFICAT	118

SĂ RĂDĂ LUMEA...	119
FĂRĂ CRONICI	121
TEATRU TRIVIAL	122
NEÎNCEPUT	123
CONCEPT	124
CLIPA MEA	125
MUZEU de CEARĂ	126
ALTARUL IUBIRII	129
DULCELE INFERN (+18)	130
ANOTIMPURI INCOMPLETE	131
CONTORSIONĂRI	132
DUHUL ANONIM	133
LUMINA PUȚINĂ	134
MIREASA de PLUMB	135
MAREA de ȚĂRÂNĂ	137
NOSTALGIE	138
LOGOREE	139
LACRIMI INCOLORE	140
LIMBAJE HIBRIDE	141
LITURGHIA de SEARĂ	142
GLASUL PĂMÂNTULUI -ARS POETICA-	143
IADURI PATOGENE	144
GLAS SFINȚIT	145
FANTEZII MANIFESTATE	146
CRANII ALBE	147
CUVINTE BOLNAVE	148
CÂND SÂNGELE SE FACE PIATRĂ	149
BALADĂ NOCTURNĂ	153
FALIMENT SENTIMENTAL	154
ECOURI ÎN OGLINDĂ	155
BIOGRAFIA	156
CEASORNICELE SORTII	157
CENUȘA din CUVÂNT	158
HARURI FANTEZISTE	159
CEASUL RESEMNĂRII	160

CONTEXT DEZAVUANT	161
COROLAR	162
CAPITOLUL III – ACE INVIZIBILE	163
LASĂ ARIPILE!	165
FĂRĂ ALTAR	166
INCUBATORUL	167
OASE FRAGILE	168
FIȘA DE INTERNARE	169
PROVIZII de SPAIMĂ	170
TRANSPARENȚE	171
DOUĂ INIMI	172
CONSULTAȚIE	173
SEVRAJ	174
PROTOCOL DE SUPRAVIEȚUIRE	177
ACE INVIZIBILE	178
STARE STABILĂ	179
CAMERA DE OBSERVAȚIE	180
ÎNȚRE TIMP	181
INSTRUCȚIUNI CLARE	182
DE VEGHE	183
POEMUL de SUB PIELE	184
VERTICAL	185
NORMALITATE	186
SIMPTOMATOLOGIA	187
ETAJUL NOUĂ	188
ACE de REZERVĂ	189
FEMEILE CARE NU DORM	190
SALONUL 7	191
AZIL de IARNĂ	192
LAPTE NEGRU	193
UMBRA MAMEI	194
FEMEIA din SALONUL ALB	197
AZILUL MAMEI	198
ELECTROȘOC	199

CAMERA DE IZOLARE	200
AUTOPSIA unui DIAGNOSTIC	201
ALB	202
PEREȚII de VAR	203
CAMERA cu MAMĂ	204
CORP IMUN	205
SALONUL ALB	206
IEȘIREA	207
CAMERA fără AER	208
RADIOGRAFIE	211
CAMERA de GARDĂ	212
SUB NEON	213
LINIȘTEA	214
CAMERA ALBĂ	215
AUTOPSIA MINCIUNII	216
SEDIMENTE DE MEMORIE	217
SISTEM DE APĂRARE	218
OSUARIUM	219
SORĂ	220
NOTĂ de SUBSOL	221
DOSAR ANEXĂ	222
OGLINDĂ în AMURG	223
ÎNTRE DOUĂ LUMI	224
CONCLUZII	225
POETICOTERAPIE	226

Nu m-am născut din liniștea curată
 Ci dintr-un colț de cer milostiv
 Cu fruntea-n gânduri veșnic aplecată
 Și cu un vers amar, neizbăvit

Port masca unui vis de altădată
 Când pașii mei sunt rari și trecători
 Ca într-un teatru vechi, cu scena spartă
 Unde se joacă fără spectatori

Frumoasă doar în clipa de lumină
 Când se apleacă cerul peste noi
 Și muza mea, timidă balerină
 Se travestește-n înger sau strigoi

De vise mă dezbrac în miez de noapte
 De umbrele ce-n mine s-au ascuns
 Ca să aștept cuvintele deșarte
 Să-mi dea un sens pe drumul neajuns

Nici vinovată, nici fără de vină
 Mă plimb prin roluri scrise de destin
 Cu gesturi largi și vocea prea puțină
 Pentru acest spectacol misogin

Nu cer iertare pentru rătăcire
 Nici pentru glasul meu nestăpânit
 Căci port în sânge iad și uneltire
 Cu tot păcatul lor de neclintit

Nu m-am născut prin tragere la sorți
 Într-un azil al timpului pierdut
 Unde mă plimb mascată printre morți
 Într-un subsol cu gratii, neștiut

Sunt dată poeziei cu o mască
 Purtată la un bal provincial
 Când moartea vine să desăvârșească
 Regia cu un rol memorial

Și dacă peste ani după spectacol
 Cortina va cădea în praf de lut
 Să spună cineva printr-un miracol
 „A fost un rol sublim, dar a durut”

Am fost un pacient contemplativ
Într-un azil de versuri decedate
Cu cazier poetic distinctiv
Și versuri dubioase netratate

Deci mă declar poet interimar
În falimentul din literatură
Un cetățean de drept imaginar
Într-un oraș cu artă și cultură

Am tulburări de ritm în mod discret
Când nu respect programa din manual
Și iau în zeflema orice poet
Cu versul derizoriu integral

Iar dacă într-o criză de profil
Mai scriu sonete-n stil medieval
Mă duc de bunăvoie la azil
Presupunând că-i stadiul terminal

Am stat și-n sanatoriul de nebuni
Să fac un tratament nedureros
Perfuzii cu speranțe și minuni
Din pungi cu oxigen intravenos

Un rezident mi-a dat verdict final
„patologie cu un har suspect”
Dar îi răspund c-un vers din arsenal
Că-mi plagiez cuvintele-n direct

Iar viața-mi pune-n țâmplă un pistol
Să-mi scriu destinul într-un vers banal
Mă conformez și spun în cheia sol
„Poemul e-un sindrom congenital”

Prin mine timpul trece diferit
Și astre-mi dau puterea să mai scriu
Dar nu pricep cum dracu-am nimerit
În ultimul azil fără sicriu

Trăiesc în sanatoriul de cuvinte
În furii ne-nțelese, fără leac
Visând îndelungat făpturi nesfinte
Ce îmi perturbă ritmul cardiac

Cuprinsă tot mai des de întristare
Trec nopți deșarte fără calendar
Și-aștept paharul morții-n resemnare
Când o pendulă bate în zadar

Nici timpul parcă nu mai are timp
Să pună crustă rănilor mărunte
Prin mine-a mai trecut un anotimp
Cu zile și cu nopți tot mai cărunte

Mă prăbușesc în stări interioare
Și zac în sanatoriul de cuvinte
Ca-ntr-un exil, cu buzele amare
Și ochii nedormiți de dinainte

Când clipa resemnării se strecoară
Prin unghere adânci, fără scăpare
Secunde abdică și măsoară
Tăceri de veghe-n lumea ce mă doare

Și dau frâu liber păsării din minte
Și binecuvântarea ca să zboare
Către destinul ei printre cuvinte
Cu aripi noi și ochii plini de sare

Demult n-am plâns cu lacrimi podidite
Și n-am mai râs de-un veac și poate peste
Uitând să-ngrop dureri sub cruci zidite
Fără ritual și candelă modeste

Pendula bate în singurătate
Tăcerea dintre gânduri și cuvinte
În sanatoriul viselor curate
Doar moartea-ar mai putea să o alinte

Mă plimb prin minte ca printr-un spital
Într-un salon de gânduri, fără clanță
Ei râd de mine ca de-un caz banal
Tratabil cu pastile și speranță

Din când în când, îmi vine să dispar
Dar metaforic, nu într-un azil
Și mă semnez „absent” în calendar
Ca pacient în stadiul instabil

Când plânsul îmi devine exercițiu
Un pic exagerat și teatral
Îmi pun un diagnostic de ospiciu
Ca pe un tatuaj ultracentral

Când râd, e din instinct de apărare
Căci fericirea e un drog letal
Și-n loc de suflet am niște sertare
Cu ace și-o seringă, ilegal

Iar când zâmbesc, o fac din imprudență
Sau din reflex subtil, sentimental
Căci plânsul s-a prescris dintr-o clemență
Și cu avizul guvernamental

Din când în când am crize de mânie
Și scriu ca dintr-un plâns isterizat
Păstrând pe față-o mască de hârtie
Sub care lăcrimez etapizat

Și dacă tot mai cred în poezie
E doar ca să nu uit motivul trist
Că cea mai inocentă nebunie
E să devii poet manierist

Deci scriu cu scopul strict terapeutic
Și plâng ca la un film iranian
Să pară că în sens hermeneutic
Destinul nu e corecțional

Am luat și-o doză mică de speranță
Cu apă plată, la recomandări
Și mi s-a spus că-n ultima instanță
Voi deveni imună la trădări

Și dacă tot nu simt niciun efect
Dar zic „sunt bine,” fără ezitare
E pentru că placebo e perfect
Se-administrează-n venă și nu doare

Mă simt mai bine, deci e foarte grav
Când liniștea-i prefața decăderii
Am pus speranța într-un vis bolnav
Din cauze diverse și criterii

Mă recompun din țândări când sunt trează
După năravuri și după miros
Când știu că fericirea debutează
Ca un sindrom de boală, nemilos

În jurul meu ferestrele șoptesc
Că au o soartă crudă și amară
Și-n mine crește-un gând neomenesc
Dar nu am aripi și nu am nici scară

Și dacă tot recidivez ades
Măcar să fie scris, să știm în clar
Că-n lumea asta, cine cade des
N-ajunge sus și zboară tot mai rar

Când versurile mele mă înalță
E clar că am simptome, viziuni
Nu mă gândesc decât la o vacanță
Să mi-o petrec la casa de nebuni

Cum se închide cerul ca o poartă
Și liniștea îmi bate în pereți
Accept că nu-mi pot cumpăra o soartă
Așa că mă gândesc la alte vieți

Din când în când fac câte-o imprudență
Și scriu dintr-un sevraj sentimental
Purtând o mască fără elocvență
Sub care lăcrimez bilateral

Iar gândul dacă-mi zboară-n galaxie
Nu-l sechestrez la mine în cazier
Mai bine scriu cu drag o poezie
Când am un tonus jalnic și mizer

Dar poezia nu-i tămăduire
Și-n loc să-mi pun un glonț în revolver
Sau să îmi tai o venă din smintire
Mai bine-nghit o boabă de piper

Și dacă încă sufăr de nevroze
Și mă așteaptă casa de nebuni
Împărtășesc poemele în doze
Cu alții care n-au afecțiuni

Când totul merge prost și eu zâmbesc
E clar că am sindrom de cataractă
Deci o să mă îmbăt ca să duhnesc
A glorie mărunță și abstractă

Să fii poetă doar dintr-o frustrare
În zilele de azi e primitiv
Iar dacă vrei și premiul cel mai mare
Îți trebuie un antidepresiv

CONVALESCENȚĂ DECLARATĂ

Chiar de mă risc și spun fără menaj
Cu voce dreaptă, clară și deplină
Poemul meu nu e un decupaj
Și nici nu-i scris aiurea din rutină

Conceptul lui ajunge pân-la os
Ideea arde, nu rămâne stinsă
Glasul e viu, sever și riguros
Și vine din gândirea necuprinsă

Nu scriu nici din instinct, nici din impuls
Nici biciuită fără pic de milă
Când mintea e un uger bun de muls
De dromader, de capră sau cămilă

Cuvintele reverberează greu
Ca o sentință calmă și rostită
Cu un ecou din glas de Dumnezeu
În lumea noastră strâmbă, ipocrită

M-așez din nou la masa mea de scris
Fără nevroze, fără infatuare
Să vă trezesc din somnul interzis
Când viața e incertă și ne doare

Vă spun ceva aproape indecent
Eu scriu din har și nu din moda zilei
Iar versul meu nu e convalescent
Și nici călcat de talpa espadrilei

Iar poezia mea nu e decor
Pentru un cimitir cu dricuri goale
Este trofeu sublim, convingător
Într-un altar cu stranele regale

Nu sunt purtată ca un cal docil
De biciul unor trenduri zgomotoase
Dar simt că fac o criză de profil
Cu consecințe grave, nemiloase

Săracă-s prin poemul ne-ntrupat
Bogată prin cuvântul care zboară
Ca dronele pe flancul ocupat
De avangarda veche literară

M-au dat de suflet slugi pe o simbrie
Cu târnăcopul gândului în oase
Să-mi scotocească-n carne cu furie
Și-n măduvă cu degete slinoase

Nu-mi aparțin, dar tot mă duc în spate
Ca pe-un străin rănit din dușmănie
Și-mi număr cicatrici anticipate
Când câinii latră seara în chindie

Aceleași ruguri stinse sub cenușă
Aceleași buze dulci și otrăvite
Îmi bat în piept ca ploile în ușă
Când sufletele sunt nelocuite

Mi-e pielea haină aspră peste oase
Mi-e trupul gară moartă fără trenuri
Iar ceața peste străzi întunecoase
E aburul rămas din vechi godenuri

Sub pielea mea se strâng păduri bolnave
Cu lupi flămânzi și păsări funerare
Și-n sânge ruginesc niște epave
Ce-au naufragiat fără scăpare

Mi-au pus în piept o inimă de zgură
Ce bate rar, ca un ciocan în cuie
Și-n gură mi-au turnat praf de cianură
Și-un strop de moarte dulce-amăruie

Iar tot ce-a fost cândva lumină dreaptă
Îmi stăruie pe frunte să m-alinte
Ca lama fină, rece și nedreaptă
Ce-și știe cicatricea dinainte

M-adun în mine, fără apărare
Cu trupul strâmt și sufletul prea mare
Când știu că zilnic mă așteaptă-n zare
Aceleași drum, mai scurt, ca o chemare